

Rysunek 7-2. Przykład menu kafelkowego na wyświetlaczu urządzenia mobilnego. (Kafelkami nazywane są kwadratowe aktywne pola, których działanie jest opisane słownie oraz za pomocą piktogramów. Napisy mogą być tworzone po polsku.)

Przykładowo, w przypadku miniserwera KNX nie ma możliwości wykonania wizualizacji na podstawie rzutów, wizualizacji architektonicznych czy zdjęć. Do dyspozycji jest kafelkowe menu, podobne do tego znanego z telefonów komórkowych. Dzięki takiemu ograniczeniu (rys. 7-2. z lewej) udało się w małej obudowie zawrzeć mniejszą, ale wciąż dużą, liczbę funkcji. Kosztem mniejszej elastyczności uzyskano łatwość projektowania i uruchamiania. Wiele elementów, np. ikon sterowniczych można łatwo, za pomocą myszy przesunąć, skopiować, podejrzeć. To znacznie przyspiesza skonfigurowanie takiego serwera (rys. 7-2. z prawej).

7.1.3. Uruchomienie serwera wizualizacji

Proces konfiguracji zostanie przedstawiony na przykładzie GIRA X1. Pokazane zostaną pewne ogólne zasady uruchamiania takich urządzeń, tak aby Czytelnik

od razu po przeczytaniu rozdziału wiedział, jak zaprogramować urządzenie, od czego zacząć i jakie kroki powinien wykonać przy programowaniu takich urządzeń.

Do projektowania funkcjonalności serwera powinno się przystępować dopiero po zaprojektowaniu i zaprogramowaniu wszystkich innych urządzeń i funkcji w instalacji. Oraz po uruchomieniu i sprawdzeniu ich funkcjonowania. Wtedy projektowanie funkcjonalności miniserwera jest najbardziej efektywne, a ilość ewentualnych poprawek (które należałoby dokonywać w przyszłości) jest wydatnie ograniczona. Postępując w takiej kolejności, znacznie ogranicza się konieczność wielokrotnego dodawania adresów grupowych oraz importu/eksportu ich do serwera wizualizacji. Sama praca też będzie bardziej uporządkowana, a więc zmniejszy się prawdopodobieństwo przeoczenia czegoś, względnie popełnienia błędu.

Przykładowy projekt utworzony w formacie GPA (Gira Projekt Assistant) dostępny jest do ściągnięcia ze strony. Adres został podany na końcu książki.

7.1.4. Adresowanie urządzenia

Pierwszym krokiem zawsze jest konfiguracja adresu IP urządzenia. Większość urządzeń dostarczana jest domyślnie w trybie klienta DHCP, zatem w momencie przyłączenia do sieci komputerowej, urządzenie samo poprosi o dogodny adres IP. Jeśli posiada się dostęp do serwera DHCP (w instalacjach domowych jest on zintegrowany z routerem), to najprościej i najpewniej jest tam odnaleźć adres urządzenia.

Serwery często korzystają z adresów multicast, aby informować o swoim istnieniu. Można przyjąć, że z dużym prawdopodobieństwem, urządzenie zgłosi się i będzie widoczne na liście wykrytych interfejsów w programie **ETS** (po kliknięciu na **ETS** w lewym górnym rogu okna projektu, a następnie zakładkę **Magistrala**). Jeśli urządzenie wymaga konfigurowania poza programem ETS (a tak jest zazwyczaj z tego typu urządzeniami), to producent dostarcza oprogramowanie, które za pośrednictwem rozgłaszanych adresów multicast albo wyszukiwania w określonym fragmencie sieci lokalnej, także odnajdzie takie urządzenie. Tak się dzieje w przypadku miniserwera KNX Gira X1, który jest widoczny, zarówno w oprogramowaniu narzędziowym ETS, jak i w specjalnym oprogramowaniu producenta. Taki program najczęściej należy samodzielnie pobrać ze strony producenta. W przypadku GIRA nazywa się GIRA Project Assistant (GPA) do ściągnięcia z: https://partner.gira.com/pl_PL/service/download/index.html?type=D&id=3522. Główne wymagania sprzętowe to system operacyjny Windows (architektura x86/x64, 16 GB miejsca na twardym dysku).